

בתנועה מתמדת

האמן יגאל זמר מציג בתערוכה חדשה שילוב בין פילוסופיה שפיתח בהשפעת צומת האיקסים בירושלים לעברו כאדריכל

אלעד בילו 10.03.16 09:37

הסיפור של האמן יגאל זמר מתחיל אי שם בשנות השבעים, "כשגיליתי את המהומה בצומת הרחובות המלך ג'ורג' ויפו בירושלים, ופיתחתי אותה לאט לאט לפילוסופיה", הוא מסביר בסבלנות לקראת תערוכתו "הדרכים הסמויות מהעין" שתיפתח הערב בגלריה צדיק ביפו. "זה צומת שבו הרמזורים היו נפסקים כאחת, ואנשים היו רצים מצד לצד בין הפינות הנגדיות של הצומת על מעברי חציה אלכסוניים", הוא מזכיר.

המעברים האלכסוניים כבר לא קיימים (הודות לרכבת הקלה), אך בזמנו נהג זמר לעלות לקומת הגג בבנין סמוך ולחקור ולצלם את החולפים בצומת במשך שעות, ימים ושנים. "אנשים זה הקהל היחיד שמתקשר אחד עם השני דרך החלל שביניהם", הוא נזכר, "זה הפנט אותי". לאט לאט הוא החל לפתח גם בדמיונו ועל הקנבס קשרים בין האנשים כי "בתוך המערכת הקשיחה של העולם, אנשים הם אלה שיוצרים את התנועה. המבנים מייצגים תרבות, האנשים מייצגים חיים".

ציור: יגאל זמר

מעבודותיו של זמר

סגנון הציור הייחודי של זמר (77) מושפע מעברו כאדריכל ("בגיל 65 החלטתי שאני מפסיק"), ומתחיל ברישומי עיפרון מדויקים של אלמנטים אדריכליים מכל מיני מקומות בעולם. תחת המבנים הענקיים מציב זמר דמויות קטנות וצבעוניות ללא תווי פנים המצוירות באקריליק ונמצאות תמיד בתנועה. השילוב בין המבנים היציבים והעומדים לבין ההמון שמסתובב מסביב ונותן את תחושת החיים "יוצר איזשהו ניגוד שבעיניי הוא קסום", הוא מסביר, "אנשים לא מסתכלים על המבנים סביבם, אם אתה לא תייר לא תסתכל".

שנים של ציור, בחינת מבנים ומונומנטים וצילום רגעים חולפים הובילו את זמר למציאת המוטו שלו: תנו מקום. "הצפיפות היא דבר מעיק והדרך להתמודד איתה היא להשאיר מקום בין האנשים", הוא אומר. "החלל בשבילי הוא החלק הכי יקר, גם כאדריכל. תשאירו קצת מקום פנוי, תנו קצת אוויר".